STEMA COMUNEI CUCA, JUDEȚUL GALAȚI

Planșă siglă color, **VARIANTA 2**

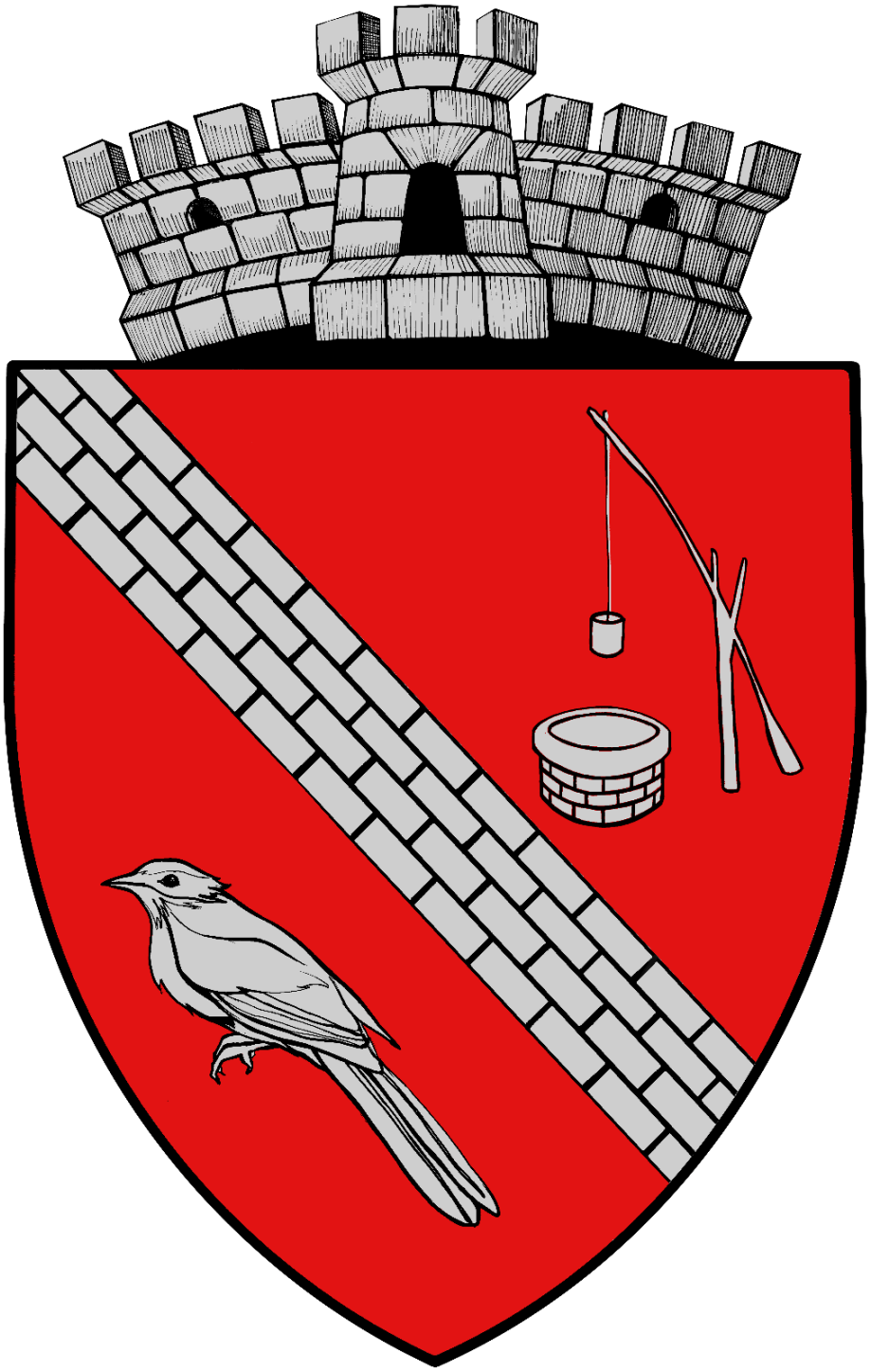

Stema comunei Cuca este compusă dintr-un scut triunghiular roșu cu marginile rotunjite, tăiat pe diagonală de un zid de argint. Coroana murală cu turn crenelat de argint definește rangul de comună al localității. În partea dreaptă se află o fântână cu cumpănă de argint, iar în partea stângă un cuc de argint.

STEMA COMUNEI CUCA, JUDEȚUL GALAȚI
Planșă siglă cod heraldic, **VARIANTA 2**

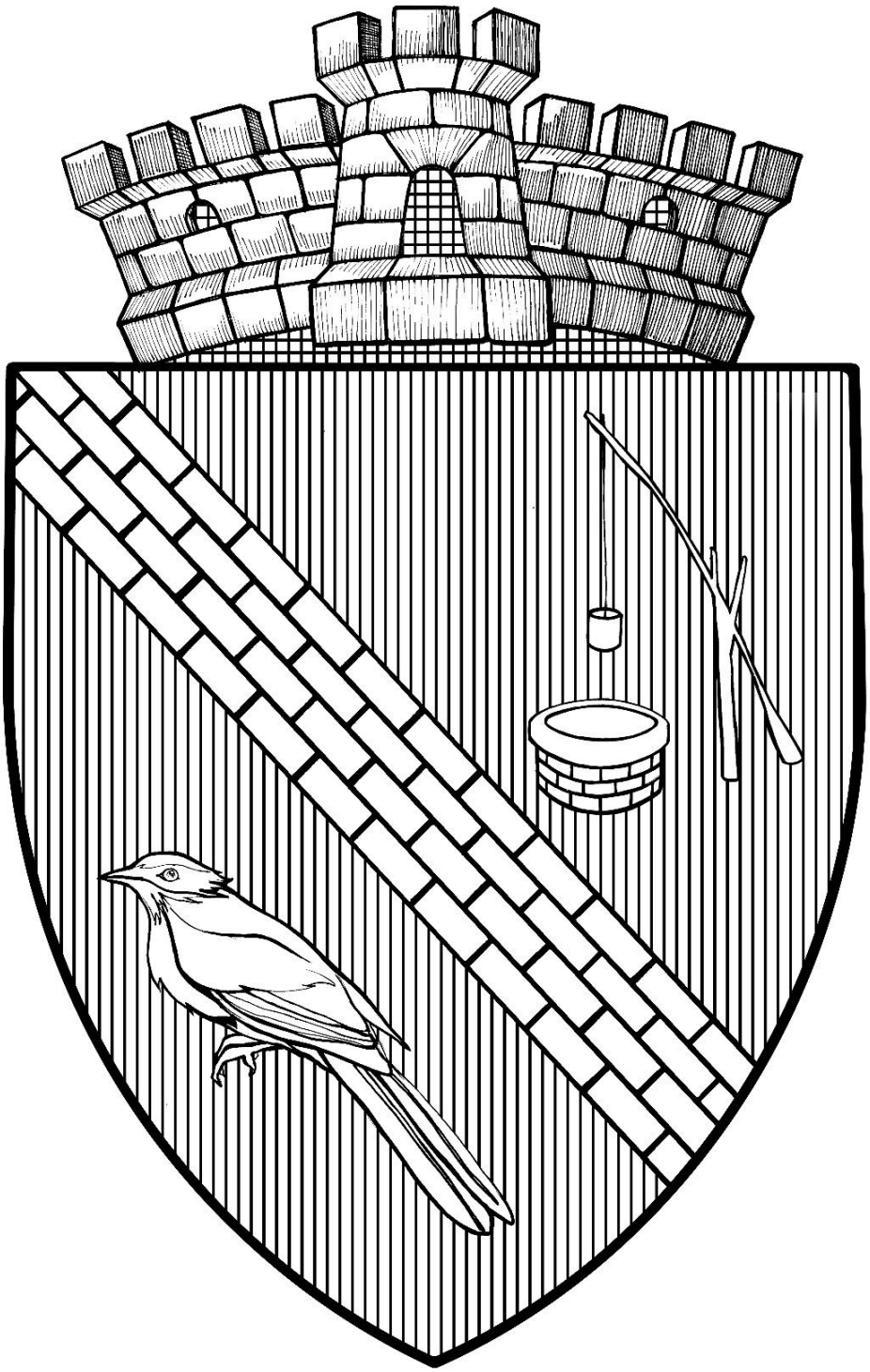

Stema comunei Cuca este compusă dintr-un scut triunghiular roșu cu marginile rotunjite, tăiat pe diagonală de un zid de argint. Coroana murală cu turn crenelat de argint definește rangul de comună al localității. În partea dreaptă se află o fântână cu cumpănă de argint, iar în partea stângă un cuc de argint.

STEMA COMUNEI CUCA, JUDEȚUL GALAȚI
Planșă siglă alb-negru, **VARIANTA 2**

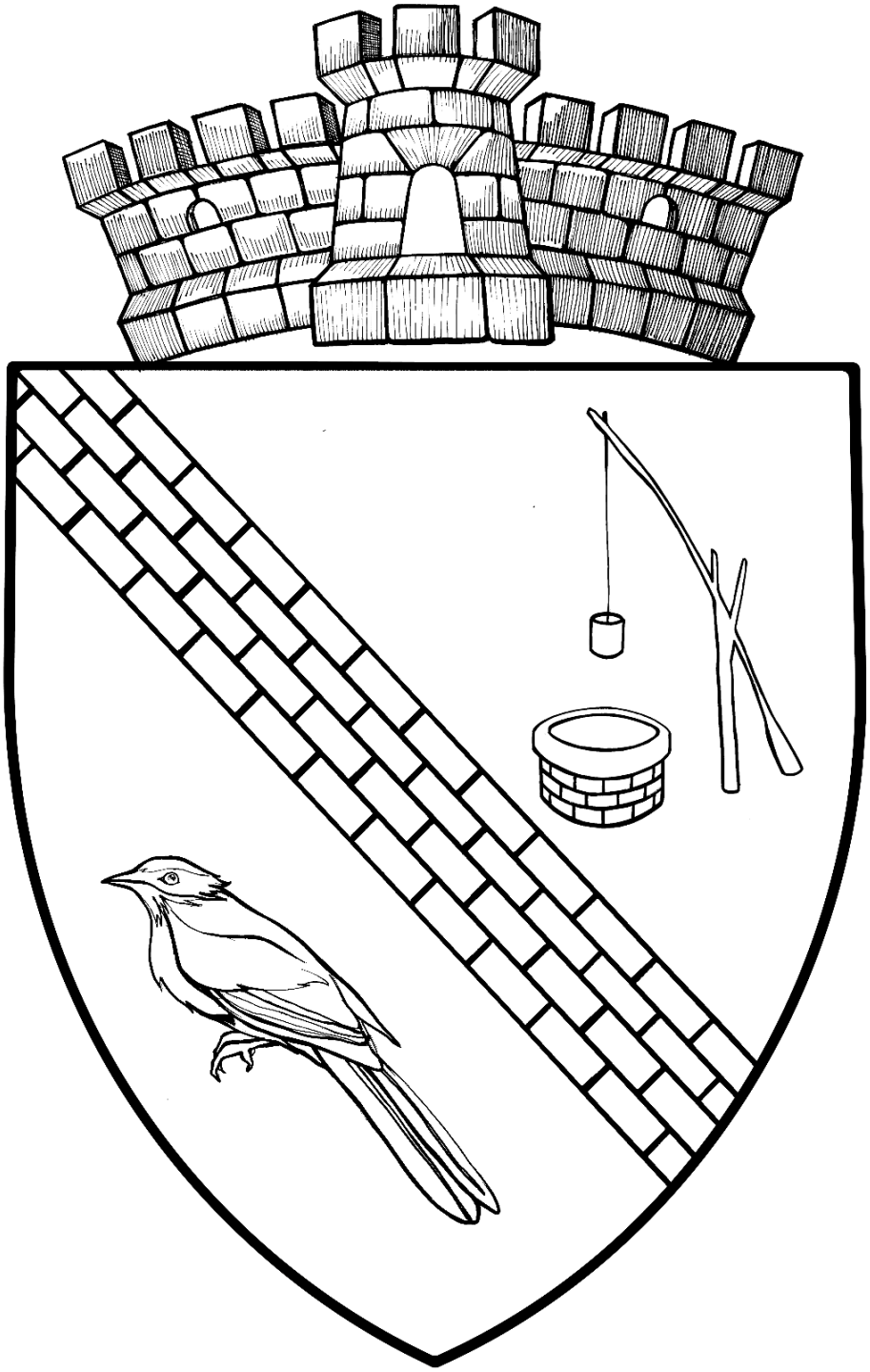

Stema comunei Cuca este compusă dintr-un scut triunghiular roșu cu marginile rotunjite, tăiat pe diagonală de un zid de argint. Coroana murală cu turn crenelat de argint definește rangul de comună al localității În partea dreaptă se află o fântână cu cumpănă de argint, iar în partea stângă un cuc de argint.

STEMA COMUNEI CUCA, JUDEȚUL GALAȚI

Memoriu justificativ, **VARIANTA 2**

MEMORIU JUSTIFICATIV
privind sigla comunei Cuca, județul Galați

I.Date despre localitate:

Cuca este o comună în județul Galați, Moldova, România, formată numai din satul de reședință cu același nume. Se află în Podișul Moldovei și Câmpia Covurlui, la o altitudine de 121 m deasupra nivelului mării. Are o suprafață de 44,72 km². Populația este de 2.150 locuitori, determinată în 31 octombrie 2011, prin recensământ, pe criteriul de populație stabilă.

Perioada secolelor X–XVI indică urme de locuire în această zonă. Primele urme de locuire în perimetrul actualei comune sunt atestate de existenţa urmelor aşezărilor neolitice şi a civilizaţiei geto-dacice. Cercetările arheologice făcute începând cu anul 1950 în zona Valului lui Athanaric au scos în evidenţă următoarele : I. In zona albiei majore a pârâului Lozova care trece prin mijlocul comunei s-au descoperit urmele unei aşezări din perioada târzie a epocii bronzului. II. Tot pe acelaşi pârâu, în satul Cotroş, în dreptul casei lui Ghiţă Lupu s-a găsit o monedă de argint din anul 216 e.n de la Caracalla, descoperire care ne face să credem că aici a fost o aşezare a dacilor liberi. III. La Fantâna lui Panait sau Rediul Cucului s-a descoperit o aşezare şi o necropolă din sec. al IV-lea e.n., care se întinde în curţile şi grădinile locuitorilor. În această zonă se mai găsesc şi dovezi arheologice datând din sec. al X-lea e.n. IV. În perimetrul comunei Cuca se găsesc mai mulţi tumuli răspândiți de-a lungul și de-a latul întregii zone (Movila de la Cotros-Docan, Lozova, La Obiște, Băleni, Arcari, Albina, Valea Țarinei. Aceste movile (tumuli sau mameloane), așa cum ne explică cercetătorii și istoricii, sunt lucrări care au făcut parte din sistemele de apărare corespunzătoare perioadei respective și sunt ridicate de populațiile băștinașe, jucând un rol principal privind observarea, anunțarea și alarmarea privind iminența pericolului provocat de atacatori. Alți istorici consemnează că acești tumuli sunt mormintele căpeteniilor care odată decedați în luptă sau de bătrânețe, conform ritualurilor, se înmormântau cu suita (popoarele scitice ce locuiau în vecinătatea Daciei, popoarele pecinege și cumane – sec. al IX-lea și sec. al XI-lea e.n. O altă variantă arată că aceste movile sunt morminte comune ale celor căzuți pe câmpul de luptă, ale locuitorilor răpuși, ale căror trupuri au fost adunate, incinerate și depuse în gropi comune pentru a nu da naștere molimelor. V. Deasupra Râpei Roșii pe panta înclinată dintre marginea satului și movila Arcași se găsește o așezare din sec. al XV-lea e.n.

O altă mărturie arheologică de pe aceste meleaguri este chiar şi Valul lui Athanaric – anul 375 e.n. Athanaric sau Atanaric a fost "Judex potentissimus" (conducătorul) goților thervingi, mai cunoscuți sub numele de vizigoți, ramura vestică a goților care au migrat în secolul III d. H. înspre gurile Dunării din nordul Europei, intrând în conflict cu Imperiul Roman. Athanaric s-a amestecat în

luptele intrene ale Imperiului, fiind învins de împăratul Fluvius Valens care a întreprins mai multe expediții împotriva lui. În prima dintre ele din 367 d.H., împăratul își trece toată armata la nord de Dunare pe un pod de construit la Daphne, o localitate asimilată unora cu Sucidava, urmărind armata goților care se retrage până în Carpații de curbură. Anul următor împăratul staționează în Moesia, în apropierea Dunării unde-și reface armata, pentru ca în anul 369 să treacă din nou fluviul pe un pod de vase la Noviodunum (Isaccea de astăzi) și în câteva bătălii scurte să îngenuncheze trupele lui Athanaric. Regele vizigot va cere pace, care va fi consemnată într-un tratat semnat de ambii suverani pe o navă în mijlocul fluviului. Athanaric va fi de acum încolo, aliatul de peste limes al romanilor împotriva altor atacuri barbare, dar nu pentru mult timp. La granițele imperiului ajung hoardele de huni, iar goții fug din calea lor căutând protecție la sud de Dunăre în Imperiul Roman, unde vor lupta ca mercenari, integrându-se în timp în populațiile locale, iar alții se retrag în munții Daciei (Caucaland). Lui Athanaric i s-a atribuit Tezaurul de la Pietroasele, deși nu există nici o dovadă că aceste piese ar fi aprținut regelui got mort în 381 d. H.

Denumirea toponimică de Fântâna lui Cucu este atestată abia pe la mijlocul sec. al XV-lea prin cartea de cancelarie dată de domnitorul Moldovei Petru al II-lea la 15 iulie 1448, când acesta dă şi întăreşte lui Cernat Ploscaru şi fratelui său Ştefu mai multe sate, între care şi Fântâna Cucului – care s-a dovedit de către istorici a fi comuna Cuca de astăzi.

În secolul următor, la 27 martie 1546, domnitorul Petru Rareş al Moldovei emite carte de cancelarie prin care face cunoscut tuturor supuşilor cum a miluit şi a dăruit un loc în pustie la Olteni, la obârşia Lozovei, la Fântâna Cucului sub Dumbravă, adevăratelor slugi, Ion Goescu, Stanciu Bursuc, Ghedeon, Fratian şi Danciu Bursuc cu obligaţia de a face un sat cu tot ce trebuie pentru îndestulare, toate acestea pentru servicii deosebite aduse domniei. În legătură cu numele de Fântâna lui Cucu au circulat mai multe legende populare. Una din ele povesteşte că numele de Cuca vine de la căciula domnească care se numea cucă. Se spune ca Petru al Răreşoaiei în drumurile sale, când făcea negoţ cu peşte, a poposit prin aceste locuri care erau acoperite cu păduri seculare. La un popas făcut în pădurea situată la nord de localitatea noastră şi care poartă numele de Rareş şi astăzi, şi-ar fi pierdut cuca domnească, de unde şi-a luat denumirea satul care dăinuie până astăzi. O altă legendă transmisă tot din bătrâni şi care este cunoscută şi în unele documente din arhiva bisericii “Sf. Voievozi” din Cuca, ne spune că denumirea actuală a comunei vine de la rediul Cucului, un desiş de pădure ce porneşte din spatele cimitirului bisericii şi coboară la fântânile de lângă primăria Cuca. Versiunea cea mai sigură şi acceptată de mai mulţi cercetători şi istorici, ne arată că această denumire vine de la un anume Cucu, care a venit în transhumanţă de dincolo de Carpaţi de la izvoarele Oltului.

Denumirea toponimică de Fântâna Cucului este atestată pe la mijlocul secolului al V-lea, iar în cartea de cancelarie dată de domnitorul Moldovei Petru al II-lea la 15 iulie 1448, când acetsa dă și întărește lui Cernat Ploscaru și fratelui său Ștefu mai multe sate, siliști, locuri în pustie între care și Fântâna Cucului, care s-a dovedit de către istorici a fi comuna Cuca de astăzi.

Formarea și concentrarea populației în comunități mici în perioada feudalismului dezvoltat cu privire la Cuca este strâns legată de a doua domnie a lui Petru Rareș. Zona de jos a Moldovei, ținutul Covurluiului și în special drumul care trecea prin Cuca a fost călcat de mai toți domnitorii

Moldovei. Se știe că oastea otomană a fost urmărită și decimată în nenumărate lupte duse de Ștefan cel Mare, Petru Rareș, Ion Vodă cel Viteaz (Cumplit). Astfel se cunoaște că la cea de a doua venire a lui Petru Rareș la domnie, cu ajutor turcesc, trece pe la Schela Galaților și se îndreaptă către cetatea de scaun a Sucevei, folosind drumul Galați-Bârlad-Suceava. Pe platoul de nord al Galațiului, la Foltanu (azi zona comunei Vânători), punctul Râpa lui Tuluc, oastea moldovenească condusă de domnul Alexandru Cornea îi ținea calea. După o luptă scurtă dar crâncenă, Alexandru Cornea este biruit, cerând să fie însemnat la nas, Petru Rareș pune gâdele să îi despartă capul de trup și își continuă deplasarea pe vechiul și cunoscutul drum: Galați-Cuca-Bârlad – Drumul cel Mare sau Drumul lui Rareș.

La începutul secolului al XV-lea, Moldova era împărțita în două: Țara de Sus și Țara de Jos, acestea fiind împărțite la rândul lor, în ținuturi. În ținutul Covurluiului, satele erau grupate în ocoale de cetăți, de târguri și ocoale de curți domnești. Satul Cuca, fiind la distanță mare de curțile domnești, și ce alte centre urbane și târguri (Galați, Bârlad, Tecuci) I s-a dat o organizare independentă, nefiind cuprins de nici un ocol, aparținând direct de autoritatea ținutului Covurlui. Populația localității este cunoscută pentru contribuția la evenimentele istorice ce au vizat luptele împotriva otomanilor sub Ioan Vodă cel Viteaz, Dimitrie Cantemir și Petru cel Mare, în înlăturarea relațiilor feudale și dominația turco-fanariotă sub Tudor Vladimirescu.

II.Descrierea și semnificația elementelor însumate stemei comunei Cuca, județul Galați:

Descrierea heraldică a stemei:

- Scut triunghiular rotunjit roșu tăiat de un zid de argint;
- În partea dreaptă, o fântână cu cumpănă de argint;
- În partea stângă, un cuc de argint;
- Scutul este timbrat cu o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor stemei:

- **Scutul triunghiular** respectă convențiile naționale privind stemele comunale;
- **Coroana murală cu turn crenelat** semnifică faptul că localitatea are rangul de comună;
- **Zidul de argint** simbolizează Valul lui Athanaric;
- **Fântâna cu cumpănă** simbolizează cele 15 fântâni prezente în comună, și face trimitere la Fântâna Cucului, locul în care strămoșul Cucu, venit în transhumanță din zona Brețcu de astăzi, județul Covasna, găsea loc de pășunat, amenajând fântâna ce avea să dea numele localității de mai târziu;
- **Pasărea** face trimitere la numele comunei și la legendele ce fac trimitere la originile comunei din trecut (*Fântâna Cucului*).